

Ey Sevgili

– Sefa BURAN · 06 Mayıs 2011

SENSİN SEN!!!

Aşkın anlamını en çok bulduğu yer sensin sevgili,
Sensin bulutlu gecede gökyüzünde çıkan tek yıldız,
Sensin zifiri karanlıktaki tek yol gösterici deniz feneri...
Sensin yağmurdan sonra ısınan dünyanın güneşi.

İkindiyle gelen son samyelinin en hafif esintisi,
Sevdadan susamış en onulmaz gönüllerin sevda iniltisi
Gönülden gönüle üstünde köprüler kurulmuş deryaların incisi
Aşğın maşuku ile buluşmasının en unutulmaz resimi...
En güzel nameleri...

Sevdaların en güzeli sensin, en mükemmelisin,
Kalemimdeki son damla mürekkebin...
Mektubumdaki son namem, son kelimam son noktam...
Zihnimdeki son şeklim, son portrem, son timsalimsin...

Ey gülen yüzdeki nadide gamze...
Ey en ihtiyatlı kahvenin içindeki en son telve
Ey maviliğı sonsuz deryanın, sonsuz asumanın
Ey içimdeki müthiş burukluğu sana ulaşmanın.

Konuşmaktan bihaber hassas dudakların son busesi sen,
Gönüle rahatlık veren son musikinin bestecisi sen...
Sevgili... sevgili diye inleyen kalbın son çırpıntısı sen...

En güzel sen, en değerli sen en muhteşem sen...
Bu bedene can veren en mütevazı nefes sen.
Sevgiliye sunulan bir demet orkidesin sen, çiçeksin sen...

Ey sen... Hep sen... Ah sen,
Ne çok seviyorum bir bilsen
Ne çok özlüyorum bir görsen,
Bir hissetsen, bir hissetsen.

Sefa BURAN

NOT: Bu şiir alıntı değildir tamamen kendi duygu ve düşüncelerim sonucunda kaleme alınmıştır.